

K O R E S P O N D E N C E
P R O K O P A C H O C H O L O U Š K A

K tisku se nyní připravuje spis pro literární historii naši důležitý: korespondence prvního romanopisce našeho *Prokopa Chocholouška*. Myslíme, že po listech Jungmanna a Čelakovského není listů pro nás důležitějších, než jsou zbylé ty listy po Chocholouškovi, jehož bystrozrak byl obdivuhodný. Nejzajímavější jsou ovšem z oné doby, kdy z Polsky byl Chocholoušek násilně do Prahy dopraven a odtud hned, „ve 24 hodinách“, do rodinného svého Sedlce k několikaleté internaci odebrati se musil. Čtrnáct let je tomu teprv, krátkých čtrnáct let, a tenkrát mohl *první* náš romanopisec v listu k bratrovi do daleké Polsky ještě zvěstovati: „Z peněz, jež jsem v Sędziszowě obdržel, mám již jen čtyřicet krejcarů. Výdělků zde nemám žádných, avšak, mimo na papír a na tabák, také žádných výdajů — u svých známých se přece najím!“ — Ze dnů tehdejších napadá nám tu zajímavá a významná jedna událost. Chocholoušek přibyv do Prahy neměl pražádných pomůcek subsistenčních. Jiný, rovněž ale chudý vlastenec doporučil ho jistému pražskému redaktoru, smýšlení vždy rozhodně německého. Redaktor byl v rozpacích, slyše však, že Chocholoušek také ještě na jistou kapacitu národní, nyní často jmenovanou, žádost svou vnéstí hodlá, rozhodnul se ochotně: „Dám dvakrát tolik, co pán ten.“ A pán ten, bohatá ta kapacita, dala Chocholouškovi — stříbrný desetník!

L U M Í R 16. ledna 1873, 35